

ΤΥΧΟΣ 30
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1989
10 ΔΡΑΧΜΕΣ

FM

ANNY LENNON
funky
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΟΔΑ '90:

ΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ: ΦΡΑΝΚΟ ΜΟΣΚΙΝΟ · ΤΙΕΡΥ ΜΥΓΚΛΕΡ · ΚΛΩΝΤ ΜΟΝΤΑΝΑ

ΤΟΥ ΑΝΗΚΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ:

ΦΡΑΝΚΟ ΜΟΣΚΙΝΟ, σελ. 96

70 ANNI ΛΕΝΟΞ. Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΓΙΟΥΡΥΘ-
ΜΙΚΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΚΛΙΚ. **84 ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ**

ΜΟΔΑ. ΤΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΔΑ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ; ΣΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥ-
ΞΕΙΣ ΜΙΛΑΝΕ ΣΤΟ ΚΛΙΚ ΟΙ: **86 ΤΙΕΡΥ ΜΥΓΚΛΕΡ** **94 ΜΟΣΚΙΝΟ** **100 ΜΟΝΤΑ-**
ΝΑ. **106 ΠΟΥ ΑΝΗΚΕΙ Η**

ΕΛΛΑΔΑ; ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ
ΕΜΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ; ΜΙΛΑΝΕ ΟΙ Α-
ΜΕΣΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

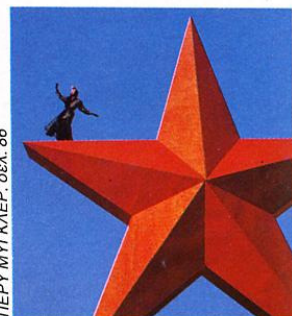
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 30ο • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1989

ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΕΣ. Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ. **118 ΦΑΝΚΥ ΘΕΣΣΑΛΟ-**

ΝΙΚΗ. 20 ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΕ ΝΕΑ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. ΜΠΑΡ,
ΡΟΚ ΓΚΡΟΥΠ, ΣΤΑΘΜΟΣ, ΤΑΤΟΥΑΖ, ΤΑ ΣΤΕΚΙΑ. **162 ΡΑΝΙΑCS.** ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΥΛΗ ΤΟΥ

ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ. ΟΙ ΡΑΝΙΑCS, ΟΙ ΜΑΝΙΑΚΟΙ ΤΟΥ ΠΑΝΙΚΟΥ. Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

ΤΙΕΡΥ ΜΥΓΚΛΕΡ, σελ. 86

ΖΟΥΑΝΙΟ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΜΠΕΡΑΤΟΡΕ
ΤΟΥΣ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ. **152 ΑΝΤΥ ΓΟΥΩΡΧΟΛ.** ΤΟ Η-

ΜΕΡΟΛΟΓΙΟ. ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΕ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟ-

ΛΙΑ, ΚΑΚΙΕΣ ΚΑΙ ΒΛΑΚΕΙΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΠΟΥ ΉΞΕΡΕ ΝΑ

ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ ΤΕΧΝΗ. **164 ΜΟΔΑ ΣΤΑ FM.** ΡΕ-

ΠΟΡΤΑΖ ΜΟΔΑΣ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΟΥ ΚΛΙΚ FM. **176**

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ. ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟ.

Ο ΛΕΠΑ ΜΠΕΡΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΟ ΚΟΚΕΡ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΜΩΡΑ ΣΤΗΝ ΠΙ-

ΣΤΑ ΚΡΑΤΑΝΕ ΜΟΝΟ ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ. **180 NEW BEAT.** ΧΑΟΥΖ ΜΕ ΗΛΕ-

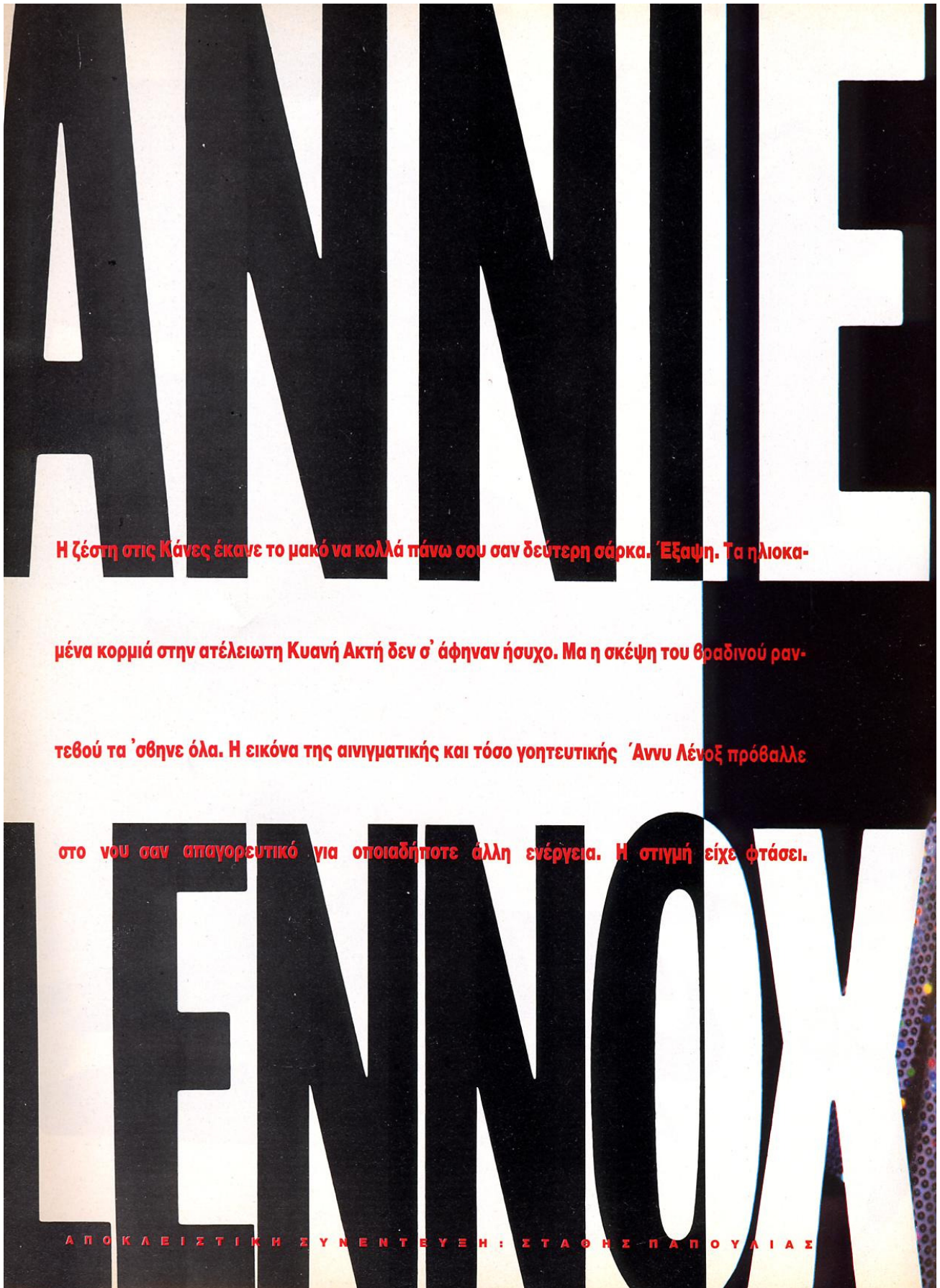
ΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΣΕΞΙ ΣΤΙΧΟΥΣ, Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΥ-

ΡΩΠΗΣ ΣΤΟ ACID.

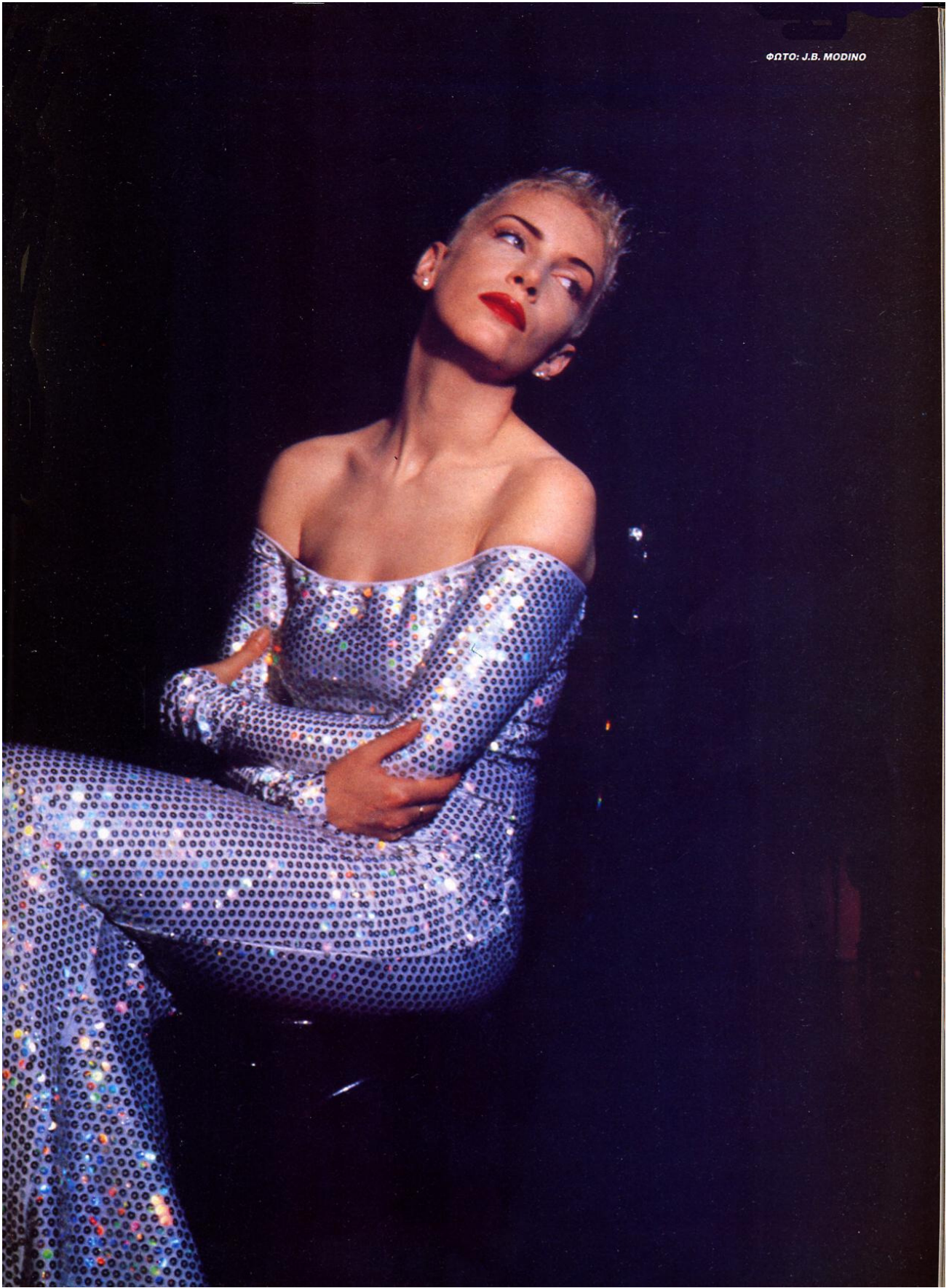
ΕΠΑΝΟΡΩΣΗ: Στο προηγούμενο τεύχος δημοσιεύθηκε το όνομα της Όλγας Παππά στο α-
φιέρωμα για την τσόντα. Πρόκειται, όμως, για λάθος λόγω συνωνυμίας, αφού τον καιρό που
αναφέρεται το ρεπορτάζ είναι αμφίβολο αν είχε καν γεννηθεί η παθούσα. Ζητάμε συγγνώμη
για το άτυχο γεγονός και διευκρινίζουμε ότι η εκφωνήτρια της ET-2 δεν έχει καμία σχέση με
τον ελληνικό κινηματογράφο κι ιδιαίτερα με τις ταινίες σεξ.

ANNY ΛΕΝΝΟΞ, σελ. 70

ΦΩΤΟ: J.B. MODINO

ΦΩΤΟ: SIPA PRESS

A N N I E L E N N O X

Η έντονη προσωπικότητα της τραγουδίστριας των Γιουρθμικς είναι κάτι παραπάνω από ικανή να σε κάνει να ξεκολλήσεις από μια Αθήνα που καίγεται. Να αλλάξεις δύο πτήσεις, να περιμένεις τρεις ώρες στη Ρώμη και να κάνεις δύο ώρες από τη Νίκαια στις Κάνες, χάρι σε έναν αδελφό Γάλλο οδηγό λεωφορείου. Η πρώτη επαφή με το περίφημο κοσμοπολίτικο κέντρο είναι μια απογοήτευση. Όχι τόσο γιατί καταλαβαίνεις ότι ο μύθος είναι μλόφα,

αλλά, κυρίως, γιατί νιώθεις πως ο Άλιμος είναι πολύ καλύτερος. Εκείνο που μετρά είναι η συσκευασία και δυστυχώς εμείς υστερούμε. Όμως, οι δικές μας παραλίες είναι χίλιες φορές καλύτερες, ομορφότερες και σίγουρα πιο καθαρές.

Ένα γρήγορο μπάνιο στο ξενοδοχείο που θυμίζει δοξασιμένη πατρόνα σε ξεπεσμό και προσπάθεια αναστήλωσης με αντίτιμο σαρόντα χιλιάδικα τη μέρα. Το πούλιαν περιμένει στην κρουαζέτ. Αναχώρηση για την Αντίμυ. Η πρόσκληση το γράφει καθαρά: Οι Γιουρθμικς παρουσιάζουν τη νέα τους δουλειά στο Ζουάν Λε Πιν. Όλοι περιμένουν μια 40λεπτη παρουσία με τα νέα τραγούδια. Έτσι λένε οι πληροφορίες.

Ο χώρος της συναυλίας είναι ένα υπαίθριο θεατράκι γεμάτο χόμα και πεύκα. Παθαίνεις ασφυξία από τον κόσμο, τη ζέστη και την υγρασία. Οι νότες του «Σουήτ Ντρημς» μας φέρνουν στην πραγματικότητα. Το δνείρο έχει αρχίσει. Θα κρατήσει παραπάνω κι από τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις. Μιάμιση ώρα με το πιο περίεργο — όπως έχει αποκληθεί — ντουέτο της ποπ μουσικής στην καλύτερή του φόρμα.

Δεκατρία χρόνια μαζί. Κάποτε εραστές, άλλοτε τσακωμένοι, μα πάντα ο ένας να μη μπορεί χωρίς τον άλλο. Η Άννυ ήταν μια 22χρονη σεροιδόρα όταν ο 24χρονος Ντέιβιντ Στιούαρτ της πρότεινε γάμο πριν καν ρωτήσει το όνομά της. Η νεαρή Σκωτσέζα, που ποτέ δεν τέλειωσε τις σπουδές της στη Βασιλική Ακαδημία μουσικής, δέχεται να συγκατοικήσει με τον βαρεμένο Άγγλο και φτιάχνουν τους Κατς, ένα τριό που θα διαρκέσει όσο ένας μικρός δίσκος.

Το 1979, θα ξεκινήσει το καινούριο τους άρμα για την επιτυχία: Οι Τούριστς. Στα τέλη της επόμενης χρονιάς, φτάνουν στο τέρμα, που είναι ταυτόχρονα και αφητηρία. Γεννιούνται οι Γιουρθμικς.

Μια συνεργασία που θα φέρει επιτυχία, δόξα, χρήμα, αντιφατικές κριτικές. Μα δεν θα διακοπεί ποτέ παρά τα προσωπικά προβλήματα. Ο Ντέιβ μπλεγμένος με πάθος στα ναρκωτικά. Η Άννυ παντρεμένη μόνο για έξι μήνες με έναν Γερμανό οπαδό του Χάρε Κρίσνα, τον Ράντα Ράμαν. Οι δημοσιογράφοι να τη θεωρούν ψυχρή και απρόσιτη και τελικά να φτάνουν στο σημείο να δημιουργούν αμφιβολίες στο κοινό αν είναι γυναίκα.

Παρά τις δύσκολες στιγμές, θα συνεχίσουν να δουλεύουν μαζί. Όπως θα μας πει κι ο Στιούαρτ στη συνέντευξη της επόμενης μέρας:

«Το να δουλεύεις με την Άννυ είναι σαν να 'χεις δύο καλλιτέχνες που ζωγραφίζουν σε δύο διαφορετικούς καμβάδες και φτιάχνουν τον ίδιο ακριβώς πίνακα ταυτόχρονα. Όταν εγώ παίζω μια μελωδία κι η Άννυ τραγουδά στίχους που έγραψε πριν έξι μήνες γίνεται τραγούδι σε τρία λεπτά. Δεν έχω συναντήσει άλλον που θα μπορούσα να το κάνω αυτό».

Η συναυλία τελειώνει. Ο κόσμος φεύγει γοητευμένος και

τρία πούλιαν γεμάτα δημοσιογράφους από όλη την Ευρώπη περιμένουν το στήσιμο των τραπέζιών. Η παραλία γεμίζει μυρωδιές από καλομαγειρεμένα φαγητά. Όλοι πεινάνε, μετά από τρεις ώρες ταξίδι και δεν διατάζουν να τα τιμήσουν. Η ενωμένη Ευρώπη μπρος στον έξοχο γαλλικό μπουφέ είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορείς να αρνηθείς. Η σμπάνια βρίσκεται ευκολότερα από ένα ποτήρι νερό και το κέφι ανεβαίνει γρήγορα. Μετά τα πρώτα πιάτα, κατεβαίνουν τα σκαλιά τα αστέρια της βραδιάς: Οι Γιουρθμικς.

Το έντονο χειροκρότημα βρίσκει ανταπόκριση σε πλατιά γαμόγλα. Ο μύθος της ακριδοθώρητης δεντέτας σβήνει γρήγορα. Η Λένοξ, χαμογελαστή, με το μεζέ λινό κοτούμι της ανυπομονεί να μιλήσει με τους γύρω της για την ομφάνισή τους. Ο Ντέιβ δεν κάθεται καν στο τραπέζι. Κόβει δόλτες πίνοντας μεταλλικό νερό, μετά την πετυχημένη αποτοξίνωση, και μιλά ασταμάτητα. Τα φλας ασεράφτουν.

Κάθομαι στη διπλανή καρέκλα και καλησπερίζω την Άννυ, συγχαίροντάς την για τη συναυλία.

«Αθήνεια σου άρεσε;»

— Δεν σε έχω ξαναδεί σε καλύτερη φόρμα. Την κοιτάζω κι αναρωτιέμαι τι κρύβουν αυτά τα γαλάζια μάτια που σε αντικρύζουν με ειλικρίνεια. Στο νου μου έρχεται η εικόνα της Λένοξ να πηγαίνει το '83 στη Βιέννη να συναντήσει έναν ειδικό για κάποιο σοβαρό πρόβλημα στη φωνή της. Μετά, να ακολουθεί μια μεγάλη περιοδεία, ο άτυχος γάμος, τα δίντεο που προκαλούν αντιδράσεις και κάνουν τους Αμερικάνους να πιστεύουν ότι είναι άντρας. Εξώφυλλο στο «Νιούζγουηκ» μαζί με τον Μπού Τζωρτζ. Η εικόνα του «ανδρόγυνου» καλλιεργήθηκε συστηματικά από την Άννυ.

Εμφανίσεις πάντα με φαρδιά παντελόνια, κοντό μαλλί, σοφιστικέ ύφος. Ένα νέο σύμβολο του σεξ που έπαιζε με τους παραδοσιακούς γυναικείους ρόλους. Η αγάπη της για τις μεταμφιέσεις και την ηθοποιία έκανε το κοινό και τους κριτικούς να μερδεύονται. Ένα μοναχικό παιδί που ο καλύτερος φίλος του ήταν η φαντασία. Επιστροφή στην πραγματικότητα.

«Όταν γίνεται μια συναυλία, όλοι έχουν κάποιες απαιτήσεις. Οι θεατές να ακούσουν τα αγαπημένα τους τραγούδια κι οι καλλιτέχνες να δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους για να ικανοποιήσουν τον κόσμο. Αυτό έγινε απόψε».

— Άκουσα, όμως, και δύο διασκευές παλιών σόουλ επιτυχιών, όπως το «Μπολ εντ Τσέην», των Τεμπτέιτσονς. Πώς το αποφασίσατε;

«Εγώ αγαπώ πολύ τη σόουλ μουσική και από εκεί ξεκίνησα. Όταν ήμουν παιδί, χόρευα με δίσκους της «Μοτάουν» στο Αμπερντήν. Εξ άλλου όλα τα τραγούδια παίζονται με ένα σόουλ ύφος, αφού και οι μουσικοί είναι Αμερικάνοι και οι δύο τραγουδιστές ανήκουν στο χώρο αυτό. Μοιάζει χαρούμενη κι ευτυχισμένη. Καμιά σχέση με την εικόνα της ψυχρής κι απόμακρης που έχουν καλλιεργήσει κυρίως οι συμπατριώτες της δημοσιογράφοι. Σε έναν τέτοιο θα απαντήσει για το πώς καταφέρνει να διατηρεί τον ενθουσιασμό της μετά από τόσα χρόνια καριέρας.

«Παίχνω πολλές βιταμίνες C. Αγαπώ τη μουσική με ένα είδος αισθησιασμού και νομίζω ότι είναι ένα απαραίτητο μέρος της ζωής των μουσικών να κάνουν συναυλίες. Έτσι, έστω κι αν φτάνεις σε μια μονοτονία μετά από εκατοντάδες εμφανίσεις, την ίδια στιγμή είναι μια έντονη πρόκληση να απαιτήσεις από τον εαυτό σου να δώσει ό,τι καλύτερο έχει. Το βρίσκω πολύ διεγερτικό».

Τα τελευταία δύο χρόνια αντιμετώπισε σοβαρά προσωπικά προβλήματα. Έχασε και τον πατέρα της, αλλά πάλαψε και ξαναβρίσκεται μαζί μας πιο ανθρώπινη από ποτέ.

«Δεν ξέρω τι σημαίνει τραγωδία για τον καθένα. Νομίζω ότι η συναυλία ή ο δίσκος είναι ένας τρόπος έκφρασης του πώς νιώθεις και σίγουρα αυτό κάνω με τη μουσική. Αυτό είναι η μουσική. Να κάνεις τα αισθηματά σου μια μορφή τέχνης και να τα εκδηλώνεις ξεκάθαρα ώστε οι άλλοι άνθρωποι να ταυτιστούν και να νιώσουν καλύτερα αν έχουν αντιμετωπίσει κάτι παρόμοιο».

Η βραδιά είναι αφιερωμένη στην παρουσίαση του νέου τους ▶

◀ άλμπουμ «We Too Are One». Ένας συμβολικός τίτλος που δείχνει πόσο είναι στενά δεμένη με τον Στιούαρτ. Μιλώντας μαζί της, ξεχνάς την αποπνικτική ζέστη και δεν παρακολουθείς τα πυροτεχνήματα που σκεπάζουν με έντονα χρώματα τον καθαρό ουρανό. Τη ρωτάω πόσο καταπιασμένη νιώθει από όλη αυτήν την επιτυχία.

Απλώνει τα χέρια της δείχνοντας ένα υποθετικό μέγεθος. Γελά σαν παιδί και σοβαρεύει αμέσως.

«Εξαρτάται από το τι διαλέγεις να κάνεις στη ζωή σου και τον τρόπο της. Αν δεν ήθελα κάτι, θα το σταμάταγα. Ίσως αυτή η πίεση να μου δίνει κι ένα ερεθισμα. Δεν είναι μονόδρομος. Μπορείς να κερδίσεις σαν άτομο μέσα απ' αυτή την πίεση. Όλα τα καλά πράγματα διακρίνονται από τις πιεστικές απαιτήσεις της ζωής».

Μια ζωή που παρά την επιτυχία μπορεί να είναι και τραγική. Όπως μερικά τραγούδια τους που η ίδια περιγράφει σαν «θλιβερά». Όμως υπάρχει και η «θετική» πλευρά του δίσκου τους. Ίσως αυτό να οφείλεται στον ψηλό γοητευτικό νεαρό που κάθεται πλάι της και τη κοιτάζει με λατρεία.

«Α, να σου γνωρίσω τον άντρα μου, τον Ούρι. Αυτός με έκανε να δω τον εαυτό μου. Είμαστε μαζί δύομισι χρόνια, παντρεμένοι. Τώρα νιώθω ότι έχω κάποιο σκοπό στη ζωή μου».

Το μυστήριο της αστραφτερής δέρας λύνεται. Η Άννυ ήθελε πάντα να κάνει δική της οικογένεια από τότε που τσακώθηκε με τον πατέρα της και τον ξανά-δε λίγο πριν πεθάνει. Ένα παιδί, που δεν έρχεται, θα την ολοκληρώσει σαν γυναίκα. Ο άντρας της μου μιλά για την ισραηλινή καταγωγή του και το πόσο

A N N I E L E N N O X

υπέροχος άνθρωπος είναι η Άννυ. Τα μεγάλα πράσινα μάτια του δεν κρύβουν την αλήθεια.

Αναρωτιέμαι αν η γυναίκα του άξιζε κάτι ακόμα σαν άτομο και καλλιτέχνης που δεν το έχει καταφέρει κι η Λένοξ δεν χάνει την ευκαιρία.

«Μμμ. Δεν το σκέφτομαι από την άποψη του τι έχω καταφέρει. Ούτε έχω καθορισμένα κριτήρια. Κάθε συνανλία είναι ένα επίτευγμα. Το ίδιο κάθε δίσκος. Θα 'θελα να 'χω καλύτερη φωνή και να 'μαι περισσότερο ικανή. Εννοώ ότι υπάρχουν μερικά πράγματα που θα τα ήθελα για τον εαυτό μου. Δεν ξέρω αν είναι δυνατόν να τα καταφέρω. Δεν έχω πολλούς στόχους. Θα μπορούσα να σου πω ότι φιλοδοξία μου είναι να γράφω καλά τραγούδια».

Και σίγουρα τα καταφέρει πολύ καλά. Η νέα τους δουλειά είναι μια επιστροφή στις σόουλ φόρμες με κιθάρες που θυμίζουν παλιούς Στόουνς και στίχους για καθημερινές καταστάσεις. Όπως, ας πούμε, το οικολογικό πρόβλημα. Σ' αυτό, θα αναφερθεί αρκετά στη συνέντευξη Τύπου.

«Όση περισσότερη δόθηκε μπορεί να 'χει το οικολογικό κίνημα τόσο καλύτερα θα πάει. Αυτά τα θέματα είναι πολύ σοβαρά κι όταν κάποιος καλλιτέχνης συμμετέχει συνειδητά, τα φέρνει πιο έντονα στην επιφάνεια. Εμείς σαν μουσικοί, συνολικά, πρέπει να ενημερώνουμε τον κόσμο. Παλιά, διάβαζα βιβλία τότε που βασάνιζαν τον κόσμο και νόμιζα ότι αυτό είχε σταματήσει. Όμως με μεγάλη φρίκη ανακάλυψα ότι είχα κάνει λάθος. Δεν νομίζω ότι ο κόσμος είναι καλύτερος απ' ό,τι ήταν στο Μεσαίωνα. Εξωτερικά μπορεί να 'μαστε πιο πολιτισμένοι, αλλά μέσα μας παραμένουμε πρωτόγονοι».

Τα παιδιά το ρίχνουν έξω. Ο ντισκ-τζόκεϋ ανεβάζει τη θερμοκρασία με σούουλ από τα σίξτις. Η Άννυ μου λέει ότι είναι ώρα για χορό. Συμφωνώ απόλυτα. Όλοι στην πίστα. Φιγούρες με τη γυναίκα του Στιούαρτ, την - πρώην Μπαναναράμα - Σεδόν. Ένα πάρτι που κρατά και μετά τις πρώτες πρωινές ώρες. Γυρνάμε πτώματα στο ξενοδοχείο.

Δεν υπάρχει ώρα για ξεκούραση. Με τα πόδια στο «Ματζέστικ». Η συνέντευξη Τύπου μετατρέπεται σε φιλική κουβέντα καθώς οι Γιουρϋθμικς αρνούνται να καθήσουν στις τυπικές καρέκλες σε ένα βάζο. Κάθονται στο τραπέζι γύρω μας. Ο Ντέιβ είναι σε κέφια και κάνει πλάκα. Η Άννυ λίγο πιο σοβαρή απαντά και μονοπωλεί το ενδιαφέρον. Στο τέλος, τραγουδά ζωντανά με τη συνοδεία μιας ακουστικής κιθάρας, που παίζει ο Στιούαρτ. Τι άλλο μπορείς να ζητήσεις;

Ακούω την απαλή φωνή της και θυμάμαι το κινηματογραφικό της ντεμπούτο στο φιλμ «Επανάσταση». Τέλη του 1985 πλάι στον Αλ Πατσίνο και τον Ντόναλντ Σάδελαντ. Η ταινία του Χάτσον θα πατώσει, αλλά η Άννυ μου εξομολογήθηκε ότι θα 'θελε να το επαναλάβει. Προς το παρόν, έχουν μια μεγάλη περιοδεία. Μετά βλέπουμε.

Μα ακόμα και οι πιο όμορφες στιγμές τελειώνουν γρήγορα. Δεν μπορείς να το αποφύγεις. Εύχεται μόνο να ξαναζήσεις κάποιες ώρες πλάι στην Άννυ Λένοξ. Μια γυναίκα που αποκλείεται να σε αφήσει ασυγκίνητο, όσο κι αν μερικοί ισχυρίζονται δήθεν το αντίθετο. Όχι τόσο με την ομορφιά της, όσο με την έντονη προσωπικότητά της.

Ο καλύτερος επίλογος είναι οι κουβέντες που μου είπε ο Τσάρλι Ουίλσον, ο μαύρος τραγουδιστής του γκρουπ, πίνοντας στην παραλία:

«Είναι μια έξοχη γυναίκα. Ξέρει πάντα τι κάνει και είναι μια από τις μεγαλύτερες τραγουδίστριες που ξέρω».

ΦΩΤΟ: SIPA PRESS

ΦΩΤΟ: J.B. MODINO

